

Ma ei sainud mitte häämeelega suurtes seltšondades, fest et ma hirmus arg olin. Aga mis ei tee inimene töötära, et aga ühele neiulejale meeldida!

Ma panin enesele toredad pühapäewariided selga ja ehitisiin end üleüldse nagu peigmes-inimene lunagi.

Kui ma aga oma tulewase äiataadi maja ette joudsin, pöksus mu süda lange hirmu pärast nii valjusti, nagu oleks mu rinnus lümme seppa tööl olnud.

„Ah“, mõilesin ma, „kui sääl sedagi wõõrast ei oleks — ob, tui lõis juba mööda oleks!“

Öanels leidsin ma oma äiataadi üksipäniis. Ta tirjutas oma toas üht rehnungi.

„Teie tulete wähe hilja, herra Aru,“ sõnas ta.

Ma tegin sada traapjalga pahemale ja paremale poole ja naerisin ohaastuse pärast, et lahket nägu teha, funa suur seltšond wõõraid mu päädajus tuhatnelja feeru täis. „Ah, tui wõõraid ei oleks!“ öhfasin ma.

Maheajal oli äiataat rehnungi walmis saanud ja otsis liiwatoppi. Häätahtliselt tahtsin ma seda filmapilt oidata, lõgasin püsti, wõtsin aga õnnetul kombel liiwatoppi asemel linditoppi ja walasin walmistlitutotud rehnungile selga. Minestus lippus müsle efsitust märgates lassale. Sesles segaduses ja rutus tömbasin ma taslast oma lumivalge tasfurätiku ja hallasin sellega lauda puhastama.

„Kolmatkümmend, mis Te' teete, herra Aru!“ hüüdis äiataat naerdes, lüttas mind mu musta rätiluga eemale ja seabis töif jäisse forda. Siis saatise ta mind saali, tus terwe seltšond juba foos oli.

Ma läksin tasle järele, aga mu süda oli täis ära-ülemata sohmetust, mis aga veel suuremals läts, tui

maha waadates oma püksisääre pääl suure wärtele tindi-peli nägin olewat. „Taewas, halaasta!“ öhfasin ma. „Mis saawad teised minust atwama?“

Saali ufs läheb lahti, ma tahab end dige wiisakass teha, astun ruttu üle läwe sisje, sumardan paremale ja pahemale poole ja teen traapjalgasid, mis sanges sondid ago lubavad, ei näe aga hirmu ja sohmetuse pärast sugugi, et just minu ees üls tüdruf seisab, kes parajasti üht paeteeti lauale wiib. Mu filmad on sirjud ja ma sumardan edasi. Sumardades löön ma pääga tüdrufule selga, nii et fasis pasteeet loyesti! taldrisu päält põrandale lendab, ja ise sumardan ma issa edasi. Mul oli, nagu seisals ma labingisse minemiseks walmis olewa waenlase wää ees, funa lülm higi mu ossaejist fatti.

Küda wõõrastele minu sumardused meeldisid ja luda nad wästa siwad, ei tea ma, fest üles waadata ma ei julgenud, waid sumardafin issa edasi, funi üfs nüs õnnetus mu auupaftumistele piiri pant. Ma olin nimelt sumardades ema jalga deega maaolewa lassi pasteedi juurde joudnud, mida tüdruf, kes ära olt ehmatanud, veel mitte ei olnud üles wõtnud.

Korraga tunnen ma, et mul midagi jala all on; näha ma enam ei wõinud, fest et mu filmad hirmu pärast sirjud olivid. Mu jalgi libiseb alt ära ja ma longen, nii pill tui ma olen, plauhti! põrandale pisti. Juuresolejate næruaja wõite enesele ise mõtelsda!

Kuuskudes liskusin ma enesega ühes ka faks tooli kaasa, milles ma finni haarda tahtsin, pääle selle veel ühe noore preili, kes teise tooli päääl wagusasti istus. Ja — fissa taewas! — nimelt Maali oli see!